

Гео Милев

Кошмар

(Качалов в Иван Карамазов)

Аз се връщам: – изплашен, трептящ, без мощ,
разбит в отстъпление и в безпорядък -:
като след някой злощастен брюмер.

Влизам: блед, чер:
и удавам свещта в безпощадната нощ –
В панически бяг
стъпалата след моите стъпки падат
Бездънно в мрак –
Вън сняг, враг и нощта –

Тук съм сам; тук е никъде; вън от света;
Никъде – Никога – Никой –

(И рече безумний в сърцето си: няма бог!)

ха!... ти си тук пак, враг!
Ограден съм отвед – без изход:
Кой си ти?
Сатана sum et nihil humanum...
Ха-ха!... Ти нападаш с безброй изкушения, злоби, измами
Душа ми –
сбираш там всички скверни парцали в душа ми
– раздрани знамена –
сатана,
и влечеш ме в безумен поход:
Де? – - Без край...
– Безкрай! –
Пространство; Време; Мраз...
Квадрилиони... Квадрилиони... Квадрилиони...
Нито край... нито срок...
– Има ли бог?
Кажи го безстрастно.
Най-сетне хващам твоя поглед: кой си ти?
Свещта угасна.
Знам.
Ти си аз.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11296>]